

СЕМІТСЬКА МОВА

УДК 81.411.21'38:003.074

DOI <https://doi.org/10.32782/2710-4656/2023.5/18>*Москаленко К. В.*

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

КОМУНІКАТИВНІ ТАКТИКИ ПОБУДОВИ АРАБСЬКОГО ДИПЛОМАТИЧНОГО ТЕКСТУ

В контексті сучасних військово-політичних реалій і особливої уваги, прикутої до геополітичного виміру, на перший план виходять способи комунікації представників держав, що визначають міжнародне становище рідних країн і країн-партнерів. Виклики, з якими стикаються дипломати, пов'язані, зокрема, з потребою бути зрозумілим і в міру лаконічним, адже від цього залежить успіх комунікації.

У статті розглянуто деякі мовні і мовленнєві засоби, які використовуються в арабському офіційно-діловому стилі і є важливими складовими комунікативних стратегій політичного конструкту, що потребує детального лінгвопрагматичного аналізу. Здійснено аналіз низки арабських офіційно-ділових текстів з огляду на механізми їх утворення, зокрема, контекст написання чи виголошення таких текстів, мету створення та характеристики наявних лінгвістичних і стилістичних особливостей.

У процесі роботи було застосовано низку методів дослідження, а саме метод суцільної вибірки (виокремлення текстів, що підлягають аналізу), описовий метод (організація, інтерпретація і класифікація мовних явищ), зіставний метод (системне порівняння схожих семантичних одиниць та віднайдення спільних і відмінних елементів), індуктивний (аналіз від конкретного до загального) та дедуктивний (аналіз від загального до конкретного) методи.

За результатами дослідження виявлено деякі лінгвопрагматичні тенденції та лексико-граматичні особливості укладання арабських офіційно-ділових текстів. Окреслено вагоме значення особистості автора офіційно-ділового тексту та типу викладу інформації (письмовий чи усний). Незалежно від мети арабського офіційно-ділового тексту, сталою залишається низка мовних засобів і риторичних прийомів, що мають релігійний характер. Ця складова може як штучно підсилюватись по мірі викладення основної ідеї тексту, так і лишатись на рівні помірною використання. Окрім того, досліджено роль, яку відіграє менталітет представників арабського світу в частині їх особливого ставлення до власної мови, що безпосереднім чином відбивається як на стилістиці тексту, так і на частоті звернення в ньому до специфічних граматичних структур арабської мови.

Ключові слова: арабська мова, дипломатичний дискурс, офіційно-діловий текст, лінгвопрагматика, стилістика.

Постановка проблеми. З урахуванням складної геополітичної ситуації в світі та потреби у постійній комунікації між представниками суверенних держав, постає питання у знаходженні таких мовних інструментів, що забезпечили б адекватну реалізацію задань, які стоять перед дипломатом. Розуміння чинників, що впливають на формування усного та письмового дипломатичного дискурсу представників країн арабського світу є важливим складовим елементом взаємин між арабськими державами та Україною, зокрема, в контексті виконання своїх зобов'язань, та є важливим елементом співпраці між двома зазначеними сторонами.

Аналіз останніх досліджень. В арабському світі дослідження арабського офіційно-ділового стилю було здійснено науковцями Хасаном Міддієм аль-'Ахді та 'Амаром 'Абд-аль-Латіфом [4; 5]. В Україні окремих досліджень, присвячених офіційно-діловому стилю, не виявлено, натомість, про стосуються опісля цього дискурсу загалом, кращий внесок в його дослідження зробили О. В. Богдановичем та Л. М. Музиченко [1; 2].

Метою дослідження є вивчення особливостей написання арабських офіційно-ділових текстів, усних та письмових, та виявлення спільних і відмінних між двома цими дискурсами теж-

денцій. Матеріалом слугували виступи шістьох різних дівчів арабських країн на міжнародних платформах та дискусії між двома країнами-представницями арабського світу про співпрацю у сфері дипломатії.

Виснавок основанню матеріалу. Дипломатичні тексти та термінологія, яку такі тексти містять, є складними багатоміжментними утвореннями, роль багатогранності яких саме ще загострено в світлі реалій сучасної геополітики. Проблематика побудови текстів такої типу набуває все більшої актуальності, оскільки ескалация політичних процесів змушує звернути увагу на учасників цих процесів та головний інструмент їхньої міжнародної комунікації – спілкування. Натомість, замість загальновідомої концепції «книжкостійки і дипломатії», класичним поняттям якої є непрямою стиль звернення та деяке улашнування від безпосередньої відповіди, варто розглянути мову дипломатії як держават лінгвопрагматичних процесів, що в окремо взятій мовленнєвій ситуації створюють певний продукт – текст. Таким чином, на першому плані виходять мовні особливості, що, в свою чергу, ґрунтуються на історичному розвитку рідної мови дипломатії.

Як на письмі, так і під час публічних виступів (текст якої, зрештою, є заздалегідь підготовленим), арабський офіційно-діловий текст характеризується сукупністю специфічних стилістичних ознак, деякі з яких приймає світо на суттєвий для організації дипломатичного дискурсу чинник. Аби правильно трактувати прикладні аспекти таких особливостей, варто розглянути текст виступу керівника Арабської Республіки Єгипет Мухаммада Мурсі на підсідці своєї Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй (далі – ООН), що мав місце 2012 року, та скласти певний висновок щодо звернення до всіх присутніх [6]:

«*واسم الله الرحمن الرحيم والحمد لله والصلوة والسلام على رسول الله محمد صلى الله عليه وسلم والذى نحيه وتبعه ونعترمه.*»

«Bismillah Allah Mostafadogo wa Mostafawadogo, nikay Bas baksostanay. Muxammada-mostafawadogo Allah, kogo mi esi lyubimo i moqrsmo i moqrul kogo prapraznuemosa.»

Віддання імені Аллаху та його посвяченню Мухаммаду є класичною відомою темою виступів дівчів ісламського світу (це дивиться на мовні модифікації самеї форми вислову). Можливо припустити, що випадково змінена у викладенні така форма звернення (порівняно з класичною бісміллою, що обмежується словами «*واسم الله الرحمن الرحيم*») обумовлена намірами єгипетського президента відносно тематичним його пода-

«*السلامة ورؤساء الدول، والصلوات والسلامة في المكرمات أنحيمكم حيا.*
أنحيمكم تحية الإسلام (تحية قدامكم عليكم ورحمة الله وبركاته.)»

«Караїмським ви прощайтем держави, наошам вам ланам всіх держав моїх парі вітанням. Вітання від Ісламу, що завжди з нами, і хай буде Вам мир, благословення і милість Божья.»

Деякі відхилення від традиційного зачину будівлі офіційної промови, дані Мухаммад Мурсі має на меті взаємодіяти нік безпосередньо з аудиторією, зберігаючи стиль дискурсу та поступово спрямовуючи свою промову у реалістичний контекст, тимчасово відходячи від традиційного звернення президента. Таким чином забезпечено перехід від традиції до сучасності, що свідчить про відхилення від традиції на кількох смислових платформах відносно, а саме додержання певних зачину у виступах на дипломатичній арені, шукати до ісламу та вкази на подальший напрям виступу.

«*ولن كل مصري اليوم يتس بقية في الناس تضعه على أرضية حضارية وأخلاقية في أعلى مستوياته.*»

«(Аджда настрояді) Кажеть громадянин Єгипту сьогодні відчувє відповідальність у собі, і це дає йому змогу мислити як завжди на цивілізаційній мові культурних мисл, що не зостає різнити собі.»

«*ولن الثورة المصرية التي قامت إثر عرية التي أمثلها أمامكم اليوم لم تكن نتيجة لسطة أو استضافة على.*»

«(Аджда настрояді) Єгипетська революція, ставшая результатом поднятия якої в сьогодні вступило перед Вами, не була плодом мавляського поруху чи мавляського повстання.»

«*ولن ثورة القضية التي يقين أن يشترك العالم في ذلك كل حين يمكن تصويتها على أرض العدالة والكرامة من القضية الفلسطينية.*»

«(Аджда настрояді) Першим питанням, на якого відповідати якого світу має об'єднати якомога ширше ви з мавляським більшим частин і справедливістю, є питання Палестини.»

Частина «*ولن*», що означає «своєрідно», «аджда настрояді», використовується в арабській мові як інструмент наголосованню уваги на дійсності факту і акцентує увагу на важливості думки, яка свідчує за такою частиню. Мухаммад Мурсі не є єдиним арабським дипломатом, що зазначає до тексту своїх промов цей прийом (вище наведено три приклади використання частини «*ولن*» протягом трьох хвилин виступу), – такий стиль є характерним для арабських політичних дівчів і зайвий раз свідчить про увагу, яку вони приділяють Аллаху, постійна присутність якого утверджується і відображається в усіх аспектах життя арабського мусульманського суспільства, зокрема, політичного. На факт використання цієї частини варто звернути увагу також з огляду на її канонічне шик-

текстів, які не є релігійними. Тим не менш, «لَا» є важливою складовою сучасного арабського дискурсу, в чому маємо змогу переконатися при читанні офіційно-ділових текстів.

هذه حضوري اليوم و حديثي إليك يمثل معاني عظيمة تطالني في
أنتى أول رئيس مصري هندي متخيه منتقب ليموتك لطبا ع

«Ладжв ласправеді» Мбн првдл) та має звертатися до Вас маючи на увазі ексклюзивно тільки фактори. Ці фактори показують, ласаммаред в якому, що є – першим об'єктом трагічного шляхом президенту Єгипту, і об'єктом демократичного.

وقد حقا خطرات متلاحفة و تلاحفة في مسيرة لبناء و النهضة
ساعيا إلى ما يتطلع إليه شعب مصر لإقامة الدولة المصرية الحديثة
الدولة الوطنية الديمقراطية الدستورية القانونية القوية الحديثة.

«Мбн разом зробили чимало дієвих кроків на шляху до пробудження та побудови нової спільноти, прагнучи того, щоб новий народ Єгипту, а саме утворений сучасної єгипетської держави, держави національної, демократичної, конституційної та такої що спирається на засади права, сучасного права.

هو ربح جهاد هذا التسمية و ربح جهاد هذا لقب المتواصل و
تنبه لجميع الأساليب المشروعة للمصون على حقوقه و قول معديه
القرارات الشرعية الدولية كتمس لكل مشاكلهم ربح كل ذلك نطل
الشرعية الدولية و القرارات الأممية مع كل أسف عجزت حتى اليوم
عن تحقيق آمال و تطلعات الشعب العظيمين.

«І та демократична на зусилля цього народу, на демократична на його постійні зусилля і додержанням усіх норм закону задля сприятимости своїх законних прав та забезпечення того, щоб його представники були дотримані до встановлення рівноваги, що регулюють міжнародні зв'язки і що мають б стати рівновагом усіх проблем цього народу; не демократична на все це, міжнародні законності та рівновагу Генеральної Асамблеї, на привабливості жизні, все це на сприятимости сприятимости до реалізації має та прагнень народу Півострова».

Пікатор ширив ексклюзивні речення дзеркально відтворює ефект частини «لَا» та акцентує увагу на визначеній мовцем думці. Наслідком від типу, чим саме вивислене таке її застосування (хвилюючий виступаючий, або ж свіданий намір), безперечно є те, що вона дає виступу емоційності і надіє йому негнучого дик офіційно-ділових стилів художнього заборонення, що мовним чином не шкодить сприйняттю інформації.

وكما أننا ملتزمون بدعم مهمة السيد الأخضر الإبراهيمي المبعوث
المشارك للأمم المتحدة و جامعة الدول العربية و يستكمل السيد اعلى
أخريد معترف المعارضة السورية و تشجيعها على طرح رؤية موحدة
تشجيع المعارضة على طرح رؤية موحدة و تلاحفة لعلها لعلها الانتقال
الديمقراطي المنتظم للسلطة بشكل يضمن حقوق جميع مكونات الشعب
السوري و يحفظ لكل مكون مكانة أمليا في سوريا القبطية سوريا
القبطية بط مصر الحديثة إن شاء الله ع

«Мбн має особливо гарячому підтримку нашу Ладжву Браїмі, сприятимости національному ООП та Лігу Арабських Держав, а має високої місії з об'єднання розрізнених ундін сирійської опозиції та націоналістичні і на об'єднанні нації, на нації, що забезпечить демократичну перехідну стадію, що здійснюватиметься з урядуванням усіх проб сирійського народу і до кращої демократичної визначення можливої власної місії. Про буде у слух воєні Сирії, а нова Сирія буде місце нового Єгипту, якщо Аллах благоволятиме».

Доклі речення з перманентними вираженнями у вигляді пауз, які надають більшої ваги його словам, слугують для Мухаммада Мурсі пев'язуванням інструментом, вишнви словами, думку, з якої починає речення, він пив'язує з думкою, що слідує за першою, вибудовуючи таким чином багатоскладне речення, що закінчується складом «لَا تَأْتِي» (якщо Аллах благоволятиме, якщо буде на воєні Арабія). На кінець підкреслюється «لَا» («якщо Аллах благоволятиме»), іншим класичним починаються речення, «لَا تَأْتِي» починає поставити ефектну стилістичну крапку і є характерним стилістичним прийомом, як і багатьох, не тільки у різноманітній арабській мові, а й в офіційно-діловому стилі.

Важкі ж ширини в офіційно-діловому мовленні часто кваліфікують як ексклюзивні слова («كلمات المفاتيح») і використовуються вони ніколи неслучайно. Діючи різноманітним спримуванням, будь то нинішній президент Туреччини Реджеп Тайїп Ердоган («هذه تركيا قوية في عورتها كما في قوتها في سداها»), про озирає «Туреччина сильна як воєні і сильна як друг») чи ж Абд ам-Аліз ар-Ранкісі («هو في الطريق»), про озирає кося він – привабливий важко – слова, про ік часто повторював ар-Ранкісі з великою кількістю перетворення на символ боротьби) [4, с. 18].

Розглянемо роль художніх засобів у стилістично-будові речень цього штиль:

هو مما لا شك فيه أن أوسط مرحلة مسيرة هذه العلاقات الدولية
متغير مقدار التطلع الواقع على قرة قرقيا ع

«Богородицею є та, що за поближенням сприятимости має зв'язки своєю сприятимости сприятимости, що сприятимости сприятимости сприятимости».

هذه علينا اليوم كقارة أن نحقق في قارتنا مجموعة من أهداف
لموجة التي تبث لتمام أبناء القارة على طريق التنمية المستدامة ع

«А представителю сприятимости сприятимости, заділ добробуту нашого конституційного народу ми маємо досвід цієї нашої сприятимости нашої що до зв'язку своєю нашого сприятимости сприятимости сприятимости на наших постійного розвитку».

هو يجب علينا ونحن محبسون في هذا المحفل الدولي أن
نذكر من كيف تمتطع جهيدا أن نعلم من عز عة أمتنا و
استقلالها.

«В рамках міжнародного зібрання ми з Вами можемо розібратися, яким чином за допомогою своїх від підтримку підвладних його базиски ми становимо-ся».

Виділені у різних фрагментах вступу метафори вказують на мету пошукати відкриття від проби-виступа, а саме від теми ієрархії в світі. Ще в часи Османської імперії цей символічний прийом активно застосовувався у політичному дискурсі, зокрема, тоді, коли існування Османської імперії поступово добігло кінця (друга половина XIX ст. – перша половина XX ст.), і коли на арені Арабського світу став активно використовуватися вираз «الرجل العربي» («арабський чоловік», «арабський чоловік») на позначення слабкості держави османів, який ще досі продовжує асоціюватися з періодом занепаду цієї держави (важливо зауважити, що словосполучення пов'язане домі жадокривості саме Османській імперії, а не будівлі імперії нації держави). Ще одним прикладом такої метафори слугує словосполучення «عصن الزيتون» («оливкова гілка»), що символізує мир та перемогу [4, с. 23–25]. І якщо метафоричні сполуки на арабській «وقد انطلق العالم» та «عز عة الأمت» («квітнула олімпійська гілка» та «вільно базиски» відповідно) є загальною та визначеною в арабському політичному дискурсі, то вираз «ثبت العلم أبناء القارة» (досл. «становимо гілку квітучою») є особистим прийомом Мухаммада Мураді, його індивідуально-авторською метафорою, що лише підтверджує тезу про важливість цього риторичного засобу в дипломатичному тексті.

На завершених своїй промови шістьма днями звертається до теми Бога, надаючи своєму вступу кінцеву структуру:

هو لله ومعهم ويرى وكتا أهل و كل أهل في مستقبل أفضل لهذا
العالم الذي أرجو له كل الخير. أشكركم جهيدا والسلام عليكم و
رحمة الله وبركاته.

«Аллах божество і чує, що в кожного з нас є надія, і що ти вадін про краще майбутнє для цього світу, якого я від всього серця базиски. Я дякую всім Вам, і хай буде з Вами мир, благословення і милість Божья».

Отже вступ закінчується нагадуванням того, що Аллах неминно спостерігатиме за всім, що відбувається на Землі, і що йому відомо про бажані людські наміри щодо досягнення кращого світу для всіх, хто в цьому світі живе. Врешті, слова «السلام والسلام عليكم ورحمة الله وبركاته», якими починався промова, закривають її, символізуючи спокій та розв'язаність

Базиски та внутрішнього нагадування про релігійну складову арабсько-арабського дискурсу загальною та його офіційно-діловим вибором дискурсу.

Звернімо увагу на різницю між усною передачею дипломатичного тексту та писемною. Ця різниця є суттєвою, адже усний формат передбачає викладення свідомим та гласним і вимагає значущої різниці самонастрою як такої. Комплімент рівень, які дещо менше приймати просекунди, виражається у переважних поглядах на публіку або ж повній відсутності задоволення взаємодії з нею, пов'язаності виконання, гучності голосу та виразі обличчя – все це є безпосередніми складовими процесу, про, безумовно, робиться цей вид дипломатичного дискурсу одним із найскладніших у практиці дипломатичного спілкування [3, с. 3], адже кожен рух та зміна слова сприймані виключно на те, щоб спростувати емоційний або ж раціональний аспект слухачів в публічній бік та свідомо змушувати їх перейти до діла [5, с. 310].

Елементи дипломатичного дискурсу, що зникають собою нарізаний камінь дипломатичних текстів, сприймаються в різній формі і відбувається це залежно від форми викладення матеріалу. В той час як при виконанні текстів віднос простіше робити смисловий акцент відокремити до праці та зміни інтенції, тексти, викладені виключно на папері, мають на меті ілюструвати з функціональною складовою, проте вони демонструють не меншу концентрацію уваги на емоційній складовій процесу.

Розглянемо уривки тексту дискурсу між Корнієм Бадрієм та Султаном Оман про співпрацю у дипломатичній та культурній сферах, підписаного 2000 року та ретранслюованого 2008 року [7]:

نحن حكومة دولة البحرين وحكومة سلطنة عمان، إرتكنا منها
الروابط التاريخية العريقة في العلاقات الأخوية الوثيقة التي تربط بين
بلديهما وتعدّها التقدير في ذات على توجهات صاحب السمو الشيخ
محمد بن عيسى آل خليفة أمير دولة البحرين في صاحب الجلالة السلطان
قبروس بن سعيد سلطان عمان بتعزيز العلاقات الثنائية بين البلدين في
كتابة المصالحين وتوطيد التعاون بينهما في المجالين الدبلوماسي والثقافي
عنهيا مع ميقات مجلس التعاون لأول النسخ العربية في فن طائر اتفاقية
بين المصالحات الدبلوماسية لعام 1967م في اتفاقية بين المصالحات الثنائية
عام 1968م في مع من علة القارتين في الأنظمة المعمول بها في كل
البلدين، فقد اتفق البلدان على ما يلي:..

«(Аллах нагадує) держави Бадрієм та держави Оман, якіми у відносинах ставили історичні зв'язки між братськими державами, що між ними є тісні зв'язки між історією (два) братські народи, і промовляється на держави Його Величності Шейха Хаміда ібн Іса аль-Хаміфа, еміра Бахрейну та Його Величності Кабула ібн Саїда аль-Саїда, Султана Оману, зі згадування двосторонніх відносин між (двома) краї-

мами в усіх публічних та укріплених співпраці у дипломатичній та консульській сферах *згідно з постановою Ради Співпраці Держави Парської Законом, а також в рамках Віденської конвенції про дипломатичної зносини 1961 року і Віденської конвенції про консульські зносини 1963 року та за допомогою обома сторонами усіх двох норм ви провади, (обидві) держави задовольняє на наступно:...*

Текст договору знову-таки починається часткою «*في*», що напевно покликане надати угоді характеру більшої реальності та необхідності та спричинити той самий ефект, який ми спостерігали, аналізуючи тексти праць Мухаммеда Мурсі. Проте, на відміну від декларативної складової текстів дипломатичних промов, декларативна складової текстів повільних та динамічних угод вирізняється широким спектром інформативних конструкцій із залученням метафор та підкреслюючих інтенцій. Якщо повернутися до тексту промови президента Мурсі, побачимо, що його лексика несе характер спонукальної мови між двома частинами речення, тоді як у тексті договору між Бахрейном та Оманом акцент робиться на характері зносин між двома державами. Більше того, арабська граматична традиція передбачає факт підкреслення дієслова (дорядком кількісним закінчення *عزل/عزلت*, займенниковою закінчення *عنه* і частиницею *عنه* (побачили)), і в тексті документа чимала увага приділяється зносинам саме між цими двома державами, що з раціональної точки зору саме по собі невипадково із тексту договору навіть у випадку відсутності цього закінчення. Тобто, в своїй лексиці президенти сім разів виходять на двосторонній характер угоди із залученням граматичного функціоналу арабської мови.

Якщо ж звернути увагу на спосіб зносин між Бахрейном і Кувейтом, зауважимо, що на перші дві діють чотири слова тексту припадає п'ять примітивів, які мають більше за семантичним значення та спрямовані на підкреслення характеру «дружності» відносин. Співставлення *العلاقات التاريخية* (символі історичної зв'язки) та *العلاقات الاستراتيجية* (стратегічні зв'язки) вказують на спільний партнерський підтекст, відносно якого працює та ж тема, що може бути використана у контексті деяких надмірних використання дієслова – очевидно, що у випадку мови між країнами не мали б місце комерційні угоди у певній позиції, дискурс про співпрацю у певних дипломатичній та консульській не був би випадковим. В такому разі, побічний спосіб викладення буде доречним історично-логічним менталітетом носіїв арабської мови, адже арабська традиція передбачає вкрайний спосіб усієї глами спонукаючи середовища та розмаїття форми по-

дати інформації загальним. Крім того, у виразнозначному уривку договору великою спостерігати таж ланний закладеної *відносин* способом дії, вони іменник ставиться у форму закладеного відмінку *لم* змістком синтаксичні зв'язки у реченні. Слова *عزل* (арозуміти) та *عزلت* (досл. *відлучити розум*), таж слово, як форма дієслова, є прикладами застосування цього типовеї граматично-семантичного прийому і виступають тут у ролі урівноважувачів елементів, що звично сприймають сенсу речення. З огляду на відносну частоту використання таж специфічної моделі, можна констатувати спільність дипломатичної арабської мови до залучення побічних форм при підготовці текстів дипломатичних дискурсів.

Іншим важливим чинником при побудові тексту договору є довжина речення. Цей фактор до певного має закладеної особливості і є цінним в контексті дотримання традиції структуризації арабського речення, а саме в уникненні надмірних пауз чи то у випадку усних декларацій, чи то письмових. Найбільш очевидним чинником важливості спонукаючи «*و*» виявляється із статистичного погляду, адже на 119 слів преамбули договору між Бахрейном і Оманом 11 припадають саме на «*و*» (13,09%). Така спільність до підкреслення речення певною однотипною використанням одного слова є характерною для арабської мови як такої і має розуміння важливості дотримання цієї мовної норми, особливо в разі, коли йдеться про питання формування підкріплів до організації текстів офіційних документів.

Зрештою, звернімо увагу на частку *عنه* («*عنه*»), до якої відноситься з великою наголосом на характері реалізації дії. Не дивлячись на те, що її застосування в офіційно-ділових документах є загальною частотним, ніж деяких інших граматичних елементів, частка *عنه* фактично дублює роль *عنه* знайшовши на *عنه* та виступає в ролі додаткового знаку спонукаючи над певною дією.

بسملة الأوبى:

بسملة الأوبى
بسملة الأوبى
بسملة الأوبى
بسملة الأوبى
بسملة الأوبى
بسملة الأوبى
بسملة الأوبى
بسملة الأوبى
بسملة الأوبى
بسملة الأوبى

«Пункт турботи»

Своїм підписанням цього договору країни проголосили, що незалежно співпраці та спільної координованої між собою, що відноситься спільним діями та *координативна* на багатоваріантну співпрацю у дипломатичній та консульській сферах.

Багатомовність дипломатичного дискурсу є свідченням використання великої кількості мовних інструментів, що мають на меті надати тексту відповідного стилістичного забарвлення. В цьому контексті варто відмітити, що невід'ємною складовою мистецтва дипломатії є риторика. Суть риторики полягає у дослідженні майстерності у прагматичності, адекватності світогляду, висловленні складних ораторських виписку на публіку. Власне, одним зі сторін цієї дисципліни є поняття *«вбачення»* (اختيار), що означає у процесі вибору найбільш прийнятних слів та певних з-поміж декількох варіантів синонімії [4, с. 23–25]. Завжди від мовник та мовців мовця насиченість синонімічного ряду може різнитися, якщо ж розвинути перший пункт дискурсу між Бахрейнським та Оманським в рамках співпраці у дипломатичній і мовчальській сферах, констатуючи значний уміст і їх використання різних синонімічних слів, зокрема дієслова «فعلق مع» та «فعلق مع» (досл. «визначення» та «визначення» відповідно) позначають однаковий процес, але жодним чином не пов'язані на складніше сприйняття інформації. Співставлення ж першого пункту дискурсу з його прикладом (слово майже повністю дублюється), можна переосмислити у наявності широкого мови мовних засобів та мовчальних мовних, певних перекладів лінгвістичного та його посліди. Зокрема, на першому плані виступає інтенсивність та ясність арабської мови як організму, де цілі слова мають мати до декілька невідповідних одне одному значень, але у разі певної синонімічності ряду друге слово з подібним діалогічним значенням характерним може бути використане з метою трансліції тієї ж думки і відповідно зобов'язати не зашкодити когерентності тексту. В цьому випадку маємо три окремі групи слів: «فعلق مع» – «فعلق مع», «فعلق مع» та «فعلق مع». Пара «فعلق مع» – «فعلق مع» є абсолютні синонімічними, оскільки першочерговим значенням обох цих слів є «визначення», «визначення», проте пара «فعلق مع» – «فعلق مع» – «فعلق مع» були виявлені певним чином, адже, наприклад, дієслова «فعلق مع» та «فعلق مع» мають різні первинні значення, а саме «визначити» та «визначити» відповідно. Що стосується пари «فعلق مع» – «فعلق مع», вона теж спирає на синонімію, адже окремі слова мають значення «сфера» та «сфера»

відповідно. Тобто, в цих двох випадках синонімічний ряд утворився не з номінальних підстав (співставлення значення слова), а з підстав контекстуальних (вплив контексту на надання певного підставного забарвлення).

Висновки. Отже, в результаті аналізу деяких мовно-граматичних та лінгвістичних особливостей, які відзначаються мовчальними та мовчальними, використаними в процесі формування арабських офіційно-ділових текстів, нам вдалося виявити низку факторів, що мають системну характер як для офіційно-ділового стилю загальною, так і для дипломатичного підставно арабської мови зокрема.

Виходячи з декларативного підставно тексту (усний чи письмовий), мовчальні констатують, що на першому плані виступає емоційна складова, що виступає в себе елементами з аудиторією (можливе хвилювання, тон, гучність голосу, зоровий контакт). Водночас, письмові тексти набувають більш офіційного характеру і більш мирно співставлені на використання слів слів. Така стилістична особливість спричиняє більш певну різницю між двома типами текстів з точки зору мовно-граматичних засобів, які використовуються для їх створення. Проте, з огляду на те, що семантичний екстремум арабського дипломатичного письмового тексту базується зокрема на граматичній складній, а усний текст типу ж типу має на меті емоційний вплив на стимулювання інформації, заслуговує на увагу елемент, що є спільним знаменником для обох типів мовчальних, а саме метафоризація дискурсу. Як усне, так і письмове арабське офіційно-ділове мовчальне характеризується значним впливом факторів, що визначають арабську мову загальною, першим і головним з яких є схильність до екстремуму певних мовчальних середовища і акцентування уваги на певні до Бога, жодет і дієслова партисипію. Таким чином, арабське офіційно-ділове мовчальне, хоч і має ряд протилежних саме певну стилістичних особливостей, все ж функціонує на основі багатовимірної традиції арабської мови, розвитку та експансії якої екстремум відбиваються навіть на таких специфічних мовчальних творах, як арабські тексти дипломатичного спілкування.

Список літератури:

1. Босхакієв О. В. Імена революції. Дискурс Арабської весни. Київ: Видавничий Дмитра Бураго, 2018. 380 с.
2. Муаннар Л. М. Арабськомовний політичний дискурс: характерні риси та специфіка. Наукові записки Національного університету «Острозька академія», серія «Філологія», вип. 2(70), червень, 2018 п. С. 151–155.

3. أحمد الشهري، جواهر البلاغة بيروت: مؤسسة الأعلمي للمطبوعات، 2017، 289 من.
4. حسن متيل حسن الكيلبي، اللغة الدبلوماسية و مهارات الكتابة و اللغة بعبارة: كلية التربية للبنات، 2014، 87 من.
5. عبد عبد الطيف، استراتيجيات إقناع و تكفير في الخطاب السياسي، القاهرة: الهيئة العامة للكتاب، 2012، 310 من.
6. رعد | كلمة مرسى، أهم الجمعية للعلماء للتحكم المتحدة.
7. // URL: <https://www.youtube.com/watch?v=aSC6Jr7Hlbo> (дата записання: 18.09.2023)
8. مرسوم رقم (79) لسنة 2008 بالتصديق على اتفاقية التعاون الدبلوماسي و الاتصال بين مملكة البحرين و منطقة عمان و مذكرتها التنفيذية
9. //URL: <https://www.legallaaffairs.gov.bh/HTML/D7908.htm> (дата записання: 18.09.2023)

Маскаленко К. В. TACTICS OF ARABIC DIPLOMATIC TEXT CONSTRUCTION

In the context of modern military and political realities and the special attention paid to the geopolitical dimension, methods of communication of representatives of states that determine the international position of native countries and partner countries come to the fore. Challenges faced by diplomats are related, in particular, to the need to be clear and concise, because the success of communication depends on this.

The article examines some language and speech tools that are used in the Arabic official-business style and are important components of the communicative strategies of the political construct, which requires a detailed linguistic-pragmatic analysis. An analysis of a number of Arabic official and business texts was carried out in view of the mechanisms of their formation, in particular, the context of writing or pronunciation of such texts, the purpose of creation and the characteristics of existing linguistic and stylistic features.

In the process of work, a number of research methods were used, namely the continuous sampling method (selecting texts to be analyzed), descriptive method (organization, interpretation and classification of linguistic phenomena), comparative method (systematic comparison of similar semantic units and finding common and different elements), inductive (analysis from specific to general) and deductive (analysis from general to specific) methods.

According to the results of the research, some linguopragmatic tendencies and lexical-grammatical features of compiling Arabic official business texts were revealed. The significant importance of the personality of the author of the official business text and the type of presentation of information (written or oral) is outlined. Regardless of the purpose of the Arabic official-business text, a number of linguistic means and rhetorical techniques of a religious nature remain constant. This component can be artificially strengthened as the main idea of the text is presented, or remain at the level of moderate use. In addition, the role played by the mentality of the representatives of the Arab world in terms of their special attitude to their own language, which is directly reflected both in the stylistics of the text and in the frequency of reference to specific grammatical structures of the Arabic language, is investigated.

Key words: Arabic, diplomatic discourse, official-business, linguistic-pragmatic, stylistics.